

Има неке “космичке” правде у томе што су на овим изборима најбоље прошли они који их нису желели. Једино је Ивица Дачић, још у тренутку када су избори расписани, гласно рекао да има и других решења и да би било боље да се од постојећег састава парламента образује нова скупштинска већина. На страну сад да ли би то успело и да ли би заиста било боље, али поента је да Ивица изборе није желео, да се прибојавао њиховог исхода, а да је на крају из њих изашао готово као апсолутни победник. Са својих двадесет мандата Дачић и другови сада слободно могу да понављају чувени ЛДП слоган “од нас зависи” и да калкулишу којем ће се приволети царству. Далеко од тога да је таква позиција сасвим без ризика и да нема и своју тамнију страну. Али треба дозволити социјалистима да бар неколико дана уживају у овим тренуцима (не)заслужене славе, а нарочито у сатисфакцији да им се сада најстрашније улагују они који су их буквално до јуче најстрашније вређали, који су их желели забранити и лустрирати, који су им ухапсили и изручили председника и годинама медијски линчовали чланове његове најуже породице.

Тако се, још једном, у најогољенијем облику показује лицемерје доброг дела српске медијске и НВО сцене, која од ситуације до ситуације растеже или сужава појам “демократског блока” и “евро-реформских снага”. Па се онда, у редовним околностима и у изборним кампањама, реформски и демократски атрибут признаје само ЛДП-у и ДС-у, а после избора, када се гласови преброје, према потреби, “амнестира” не само мрски Коштуница, него и озлоглашени Веља Илић, па чак и сам СПС. Збиља, како то да је Ивица Дачић снага прошлости и мрака онда када подржава владу Војислава Коштунице, а перспективни реформиста уколико се определи за коалицију са демократама? И како је то “господин Палма ” преко ноћи аванзовао од “Аркановог саборца” и хашког кандидата до велике узданице и младе наде европске Србије?

Ни демократе нису желеле изборе, барем не у овом тренутку. Наиме, они су изборе пројектовали тек тамо за септембар, када, рачунали су, још мало спласне ова косовска фрустрација и када још више рунирају Коштуничину косовску политику. Ушли су у њих невољно, са гомилом хендикепа и тегова (Косово, Динкић, Вук, Чанак...), и једно време прилично лутали тражећи добитну карту. Али када су, што би рекли спортски и војни коментатори, “коначно наштимовали нишанске справе” својим су противницима приредили такав ватромет да су ови крај кампање дочекали буквално на конопцима,

налик боксеру који више гледа на семафор очекујући спасоносни ударац гонга који ће означити крај рунде, него што покушава да се одбрани од удраца који севају са свих страна.

Ко год да је креирао кампању Тадићеве “европске Србије” последњих пар недеља, заслужује апсолутно све професионалне комплименте. Јесте да је то било у најбољем макијавелистичком духу, јесте да су на својој страни имали Европску унију и мање-више све националне електронске медије, јесте да нико још од Милошевићевог доба није водио такву негативну кампању и тако систематски и бескрупулозно кршио правила изборне ћутње. Али победнику се много тога прашта, ОЕБС-ови посматрачи сигурно неће имати никакве примедбе, а видимо да се ни саме жртве кампање не буне много.

Постаје већ монотono понављати реченицу како је “ДСС релативно највећи губитник управо завршених избора”, али је то у овом случају још тачније него у неким претходним ситуацијама. Но, чак ни после серије већих или мањих изборних бродолома не може се рећи да су ДСС и Војислав Коштуница дошли до краја свог политичког битисања на српској политичкој сцени. Али заиста јесу стигли врло близу амбиса – и висе о Ивици.

Пред Коштуницом сада стоје само два пута. Или да суштински поражен оде у политичку пензију у коју га у последње време интензивно шаљу – или да покуша да колико-толико поправи националну штету коју је својим чињењем, а нарочито својим нечињењем направио. Предуго је оклевао, превише се колебао и упркос свему предуго остао талац петооктобарске митологије и антирадикалске фобије. И зато би му се на крају могло догодити да док је могао није хтео, а да онда када је коначно пожелео више не може.

Политика се наравно не може свести на математику, али бројке су тврдоглаве и понекад врло речите. А бројке казују да ће ДСС/НС са све радикалима и социјалистима, Палмом и пензионерима у будућем парламенту имати вероватно једног посланика мање него што су у претходном сазиву имали заједно само они и радикали. Другим речима, пре дванест месеци, слично као и пре дванаест недеља, ДСС и Коштуница су, легално и легитимно, могли формирати владу са радикалима и да у њу, по жељи, или укључе или не укључе СПС. А сада ће зависити од воље и милости Дачића, Мркоњића, Палме и Кркобабића – и свих оних од којих, евентуално, и они сами зависе. Ако је Коштуничина амбиција била да и убудуће одлучујуће утиче на ток државне политике онда су кампања и резултат ДСС-а били права катастрофа. Али уколико су, можда, желели да се безболно извуку из политичке чорбе коју су сами закували, онда је овај резултат готово идеалан алиби.

Али бројке исто тако кажу да и поред свега ово 11. маја није био референдум, а ако је и био свакако није била победа "европске Србије", и доказ како је Србија преболела "косовску трауму" и дефинитивно се "окренула западу". Наиме, чак и сада ДСС и СРС у збиру имају више гласова и више мандата од коалиције око ДС-а. Баш као што и Дачићева коалиција има значајно више од ЛДП-а. А ако се донекле и може расправљати о расположењу руководства, нема никакве сумње да су и дан-данас гласачи СПС-а национално тврђи, евроскептичнији, хашкофобичнији и русофилнији чак и од оних радикалских. То је, свиђало нам се или не, још увек српска политичка реалност – а све друго је само крупна политичка алхемија и ситна политичка калкулација.